

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: NAŠE BESKYDY, se sídlem Frenštát pod Radhoštěm, Martinská čtvrť 1137, IČ 266805599, zast. Mgr. Luděk Šíkolou, advokátem se sídlem Brno, Dvořákova 13, proti žalovanému: Český báňský úřad se sídlem Praha 1, Kozí 4, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21.9.2009, č.j. 3591/08,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 21.9.2009, č.j. 3591/08, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 6.800,-Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ludka Šíky, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Ostravě (dále též OBÚ či povinný subjekt) ze dne 18.11.2008, č.j. 9728/2008-125.1-Ing.Tk/Pe, o částečném odmítnutí poskytnutí informací týkajících se likvidace dolu Dukla, a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v žalobě namítal, že podal na OBÚ v Ostravě žádost o informace ze dne 18.8.2008 podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím (dále jen zákon o informacích), kde požadoval následující informace:

- 1) předání kopie žádosti o povolení likvidace dolu Dukla.
- 2) předání kopie plánu likvidace dolu Dukla vypracovaného dle přílohy č. 6 vyhlášky č. 104/1988 Sb.

3) předání kopie rozhodnutí o OBÚ v Ostravě o povolení likvidace dolu Dukla. Dne 25.8.2008 vydal povinný subjekt přípis zn. 7426/2008-125.1/Ing.Tk/ha, kterým částečně žádosti vyhověl a pod podmínkou zaplacení nákladů za nutné úkony související s poskytnutím informací poskytl části požadovaných informací. Téhož dne vydal povinný subjekt rozhodnutí sp. zn. 7426/2008-125.1/Ink.Tk/ha, kterým odmítl poskytnout část požadované informace pod bodem 2) a z poskytnutých informací vypustil údaje dle ustanovení § 12 zákona o informacích. V části žádosti o informace týkající se hydrogeologického posouzení, případně dalších součástí projektu likvidace, nebylo uvedeným rozhodnutím rozhodnuto o jejich neposkytnutí ani nebyly žalobci poskytnuty. Proti tomuto postupu povinného podal žalobce odvolání a stížnost podle § 16 a § 16a zákona o informacích. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27.10.2008, č.j. 2665/08/I bylo rozhodnutí povinného subjektu napadené odvolání zrušeno a věc mu vrácena k novému projednání. Rozhodnutím z téhož dne pod č.j. 2665/08/II bylo povinnému subjektu přikázáno, aby byla do 15 dnů vyřízena žádost žalobce ve věci poskytnutí hydrogeologického posouzení. Rozhodnutím ze dne 18.11.2008, č.j. 9728/2008-125. 1/Ing.Tk/Pe (dále též prvoinstanční rozhodnutí) povinný subjekt rozhodl o nevyhovění žádosti o poskytnutí informací v části poskytnutí kopií plánu likvidace dolu Dukla vypracovaného dle přílohy č. 6 vyhlášky, včetně všech součástí plánu likvidace dolu Dukla. Proti tomuto postupu povinného podal žalobce odvolání dle § 16 zákona o informacích dne 11.12.2009. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítl. Žalobce má za to, že byl tímto rozhodnutím zkrácen na svých hmotných právech a napadl jej žalobou v plném rozsahu.

Žalobce předně namítal nesprávnost aplikace ustanovení § 11 odst. 2 písm. a), c) zákona o informacích. K aplikaci ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) citovaného zákona uvedl, že pokud povinný subjekt došel k závěru, že žalobce nepožaduje pouze informace, týkající se činnosti povinného subjektu, ale i dokumentů předaných organizací, která není povinným subjektem pro poskytování informací dle zákona o informacích, pak podle žalobce není v jeho případě splněna podmínka, že zvláštní zákon organizaci neukládá povinnost poskytnout informace předané povinnému subjektu. Podle žalobce z ustanovení § 13 zákona č. 61/1988 Sb. a § 17 odst. 1 téhož zákona (dále jen zákon o hornické činnosti) vyplývá, že v případě povolování likvidací starých důlních děl je povinností organizace předložit žádost spolu s předepsanou dokumentací a doklady. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt likvidaci dolu Dukla pravomocně povolil, tak organizace byla povinna žádost s dokumentací a dalšími doklady předložit, jinak by k vydání rozhodnutí nedošlo, respektive řízení o žádosti by bylo podle § 17 odst. 5 zmíněného zákona zastaveno. Nebylo tedy na místě, aby povinný požadoval od organizace souhlas k poskytnutí informace a v případě jeho neudělení ve vztahu k bodu 2 žádosti o informace v této části žádosti nevyhověl. Podle žalobce předmětné dokumenty, jejichž poskytnutí bylo odepřeno, nespádají pod ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích a povinný postupoval v rozporu s tímto zákonem, když dokumenty žalobci neposkytl. K aplikaci ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zákona o informacích žalobce uvedl, že ani povinný subjekt ani žalovaný nezdůvodnili odepření požadovaných informací ustanovením § 11 odst. 2 písm. c) tohoto zákona a konstatoval, že se tedy nebude již podrobně vyjadřovat. Pouze stručně uvedl, že požadované dokumenty nenaplnují definiční znaky autorského díla podle § 2 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb., neboť projekty likvidace jam větrných šachtic, výdušných jam atd. nelze považovat za literární či vědecké dílo. Tyto jsou veřejné listiny, neboť jsou zpracované autorizovanými osobami a opatřené razítkem dle § 13 odst. 3 zákona č. 360/1992 Sb., přičemž podle ustanovení § 3 písm. a) zákona č. 121/2000 Sb. se ochrana podle práva autorského nevztahuje na úřední dílo jímž je veřejná listina.

Žalobce dále vznesl námitky proti aplikaci ustanovení § 9 odst. 1 zákona o informacích a tvrdil, že ačkoliv stejným dopisem organizace OKD vyjádřila nesouhlas

s poskytnutím požadovaných informací a prohlásila tyto informace za obchodní tajemství, přesto povinný subjekt neodepřel poskytnutí informací podle § 9 odst. 1 zákona o informacích. Tento důvod uvedl až žalovaný v napadeném rozhodnutí, ačkoliv zde tento údajný důvod byl již ode dne 18.11.2008. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí citoval ustanovení § 17 obchodního zákoníku (zák. č. 513/1991 Sb.) vycházel ze sdělení OKD. Podle žalobce plán likvidace může maximálně naplňovat některé z předpokladů citovaných v § 17 obchodního zákoníku, v žádném případě však nenaplní všechny uvedené předpoklady. Žalovaný navíc ani naplnění těchto předpokladů u odepřených informací nijak nezkoumal a neprokázal. Napadené rozhodnutí žalovaného tak neobsahoval žádné důvody, pro které by bylo možno poskytnutí informací žalobci odepřít. K tomu žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ve věci sp. zn. 7As 24/2007 a uzavřel, že povinný subjekt a žalovaný rozhodli o odmítnutí části žádosti v rozporu se zákonem o informacích, čímž byl žalobce zkrácen na svém právu na svobodný přístup k informacím podle článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) a z hledem k tomu, že podle žalobce nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí jeho žádosti žádal, aby soud postupoval v souladu s § 16 odst. 4 citovaného zákona a rozhodnutí povinného a žalovaného správního orgánu zrušil a OBÚ v Ostravě nařídil poskytnout informace dle žalobního petitu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Vycházel z toho, že je v případě plánu likvidace na místě postupovat podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích i přes povinnost žadatele předložit jej spolu se žádostí o povolení hornické činnosti mimo jiné i proto, že žadatel není povinným subjekt a vynaložil na zpracování tohoto plánu vlastní finanční prostředky. Tento plán obsahuje technická řešení, která jsou nehmotným vlastnictvím autora a žadatel je předkládá s vědomím, že dotyčné správní řízení je řízení s přesně vymezeným okruhem účastníků. Žalovaný uváděl, že judikatura NSS opakovaně klade důraz na vyvažování zájmů a dává tak povinným subjektům poměrně široký prostor pro správní uvážení. K aplikaci písm. c) tohoto zákonného ustanovení uvedl, že nebylo v rámci rozhodování orgánů státní báňské správy výslovně použito k rozhodnutí o neposkytnutí informace, bylo pouze uvedeno v nesouhlasném vyjádření OKD k otázce poskytnutí požadovaných informací. Obdobně jako žalobce se proto ani žalovaný podrobněji nevyjadřoval k uvedenému ustanovení ani k rozboru žalobce, pouze konstatoval, že fakt, že nějaký dokument je veřejnou listinou, primárně neznamená to, že je tato každému přístupná, nýbrž to, že její obsah je garantován veřejnou mocí. K aplikaci § 9 odst. 1 zákona o informacích považoval za primární skutečnost, že věc je označena podnikatelem za obchodní tajemství. K tomu poukázal na rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 7A 118/2002. To, že oba orgány státní báňské správy uznaly, že dokumentace, která byla požadována žalobcem, je obchodním tajemstvím, je pak praktickým naplněním zásady vyvažování právem chráněných zájmů. Zde, v daném konkrétním případě, převážil zájem na ochraně údajů sloužících podnikateli nad zájmem na zveřejnění informace. Při posouzení celé věci je třeba vzít v úvahu i další závažné skutečnosti, což bylo zdůrazněno v napadeném rozhodnutí na str. 2 odst. 2, 3 a 4 shora. Pokud OKD označil informace za obchodní tajemství, je nutno mít za to, že v případě plánu likvidace se o obchodní tajemství jedná. Žalovanému proto nezbylo aktuálně nic jiného než vycházet z jemu dostupných a známých podkladů, respektovat názor organizace a tudíž s ohledem na § 9 citovaného zákona nemohl sám ani požadovanou dokumentaci poskytnout ani zrušit rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. Žalovaný měl za to, že postupoval i v souladu s judikaturou Ústavního soudu. Podle názoru žalovaného je nepochybné, že zákonodárce při schválení zákona o informacích neměl v úmyslu učinit ze správního řízení a z údajů v něm se vyskytujících, jakož i údajů, které jsou označeny za obchodní tajemství, všeobecně dostupnou záležitost. Nelze dle názoru žalovaného přistoupit na to, aby každý mohl po státním orgánu požadovat „neomezený“

rozsah informací, které mají původ v soukromoprávní sféře a které mohou v případě zneužití získaných údajů ohrozit jejich původce v jeho obchodních aktivitách. Takovou pravomoc veřejná správa nemá. Žalovaný nesouhlasil s postupem podle § 16 odst. 4 zákona o informacích s ohledem na označení podkladů za obchodní tajemství ve smyslu § 9 tohoto zákona, neboť zákon kategoricky uvádí, že přikázat poskytnutí lze jen tehdy, pokud nejsou dány vůbec žádné důvody pro odmítnutí žádosti, což v daném případě není splněno. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V písemné replice k vyjádření žalovaného žalobce uváděl obdobně jako v podané žalobě. K aplikaci ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) se důrazně odvolával na zásadu zákonnosti ve veřejné správě v souladu s níž je absolutně vyloučené, aby správní úřady „tvořily vlastní právo“ a jako povinný subjekt v daném případě si sami ad hoc stanovovaly pravidla, podle kterých budou postupovat a to dokonce proti výslovné dikci zákona. Vyvažování zájmů podnikatele a práva každého na svobodný přístup k informacím nelze podle žalobce považovat za vyvažování veřejných zájmů, jak se domnívá žalovaný. Veřejným zájmem je zde pouze zájem na kontrole veřejné správy ze strany občanů, proti němu stojí pouze soukromé zájmy podnikatele. K § 9 odst. 1 zákona o informacích žalobce k žalovanému označenému u rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7A 118/2002 uvedl, že podle obsahu tohoto rozhodnutí musí být určitá skutečnost za obchodní tajemství výslovně označena již před doručením žádosti o poskytnutí informace, nikoliv tedy v průběhu řízení o žádosti. Tato podmínka v daném případě splněna nebyla. Podnikatel označil plán likvidace dolu Dukla za obchodní tajemství až v průběhu řízení a to dokonce k výslovné žádosti povinného subjektu o udělení souhlasu s poskytnutím této informace. V daném případě se tedy o obchodní tajemství nejedná a informace měly být žalobci poskytnuty. K tomu žalobce opětovně odkázal na argumentaci uvedenou v žalobě a v ní citovaném rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 7Af 24/2007 a dále ve věci sp. zn. 3Ads 33/2006 s tím, že se povinný subjekt ani žalovaný ve svých rozhodnutích nevypořádali s tím, zda znaky uvedené v § 17 obchodního zákoníku požadovaná informace splňuje či nikoliv a zdůraznil, že poskytnutí informací nebylo odmítnuto povinným subjekt z titulu ochrany obchodního tajemství podle § 9 odst. 1 zákona o informacích, neboť tento důvod uvedl až žalovaný v napadeném rozhodnutí.

V písemné replice žalovaného k replice žalobce žalovaný opětovně rozvedl své důvody uvedené v napadeném rozhodnutí a v písemném vyjádření k podané žalobě.

Soud o věci jednal a rozhodoval bez nařízení ústního jednání podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci tento postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými, je vázán podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o informacích v rozhodném znění pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.

Podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) téhož zákona povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla

předána osobou, jíž takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.

Podle ustanovení § 16 odst. 4 téhož zákona při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Podle ustanovení § 20 odst. 4 téhož zákona pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona

a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti,

b) pro odvolací řízení a

c) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení

ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.

Podle ustanovení § 17 obchodního zákoníku v rozhodném znění předmětem práv náležejících k podniku je i obchodní tajemství. Obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Podle ustanovení § 13 zákona o hornické činnosti v rozhodném znění Zajištění nebo likvidaci starých důlních děl³⁾ povoluje obvodní báňský úřad. Se žádostí o povolení předkládá organizace plán zajištění nebo likvidace starých důlních děl a předepsanou dokumentaci (odst. 1). Podrobnosti o plánu zajištění a likvidace a o postupu při povolování zajištění a likvidace starých důlních děl, jakož i předepsanou dokumentaci stanoví Český báňský úřad obecně závazným právním předpisem (odst. 2).

Podle ustanovení § 17 téhož zákona žádost o povolení hornické činnosti podle § 9 až 11 a § 13 předkládá organizace s předepsanou dokumentací a doklady nejpozději 3 měsíce před plánovaným zahájením prací obvodnímu báňskému úřadu (odst. 1). Pokud jsou hornickou činností ohroženy právem chráněné objekty a zájmy, musí být se žádostí předloženy doklady o vyřešení střetů zájmů (odst. 2). Neposkytuje-li předložená žádost a dokumentace dostatečný podklad k posouzení navrhované hornické činnosti nebo není-li žádost o povolení hornické činnosti podle § 10 v souladu s podmínkami stanovenými v rozhodnutí o stanovení chráněného ložiskového území a dobývacího prostoru, vyzve obvodní báňský úřad organizaci, aby žádost ve stanovené lhůtě doplnila, popřípadě uvedla do souladu s těmito rozhodnutími; obdobně postupuje, pokud žádost neobsahuje všechny doklady o vyřešení střetů zájmů (odst. 3). Obvodní báňský úřad rozhodne o žádosti nejpozději do 2 měsíců od jejího podání, popřípadě od jejího doplnění podle odstavce 3 (odst. 4). Obvodní báňský úřad zastaví řízení o povolení hornické činnosti, pokud žádost nebyla doplněna ve lhůtě stanovené podle odstavce 3 (odst. 5).

Žalobce v podané žalobě namítal nesprávnost užití ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 odst. 1 zákona o informacích, na základě kterých mu správních orgány odmítly poskytnou informaci v jeho žádosti ze dne 18.8.2008-bod 2) - předání kopie plánu likvidace dolu Dukla,

vypracovaného dle přílohy č. 6 vyhlášky č. 104/1988 Sb. Soud tuto žalobní námitku považuje za důvodnou. Je tomu tak proto, že podle obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů žalobce požádal o poskytnutí informací za 1) předání kopie žádosti o povolení likvidace dolu Dukla, 2) předání kopie plánu likvidace dolu Dukla vypracovaného dle přílohy č. 6 vyhlášky č. 104/1988 Sb., 3) předání kopie rozhodnutí o OBÚ v Ostravě o povolení likvidace dolu Dukla. Správní orgány žádosti o informace uvedené pod body 1) a 3) vyhověly, poskytnutí informace pod bodem 2) však podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o informacích odmítly s poukazem na ust. § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 zákona o informacích ve spojení s ust. § 17 obchodního zákoníku s tím, že se tato informace netýká jen činnosti povinného subjektu, tedy OBÚ v Ostravě, ale dotýká se dokumentů předaných organizací, to je OKD, a.s. se sídlem Ostrava Moravská Ostrava (dále jen organizace), která není povinným subjektem pro poskytování informací podle zákona o informacích. V průběhu správního řízení prvoinstanční správní orgán písemně vyzval organizaci, aby mu udělila souhlas se zveřejněním požadované informace, tj. plánu likvidace dolu Dukla vypracovaného dle přílohy č. 6 vyhlášky č. 104/1988 Sb. (dále jen plán likvidace dolu Dukla). Organizace k tomu sdělila (podání ze dne 18.11.2008), že nesouhlasí s vydáním požadovaných dokladů ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a), c) zákona o informacích, neboť tato je obchodním tajemstvím organizace ve smyslu § 9 téhož zákona a jejím poskytnutím by byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona o informacích. Dále organizace uvedla, že při pořízení dokumentace nebyly použity veřejné prostředky a nemalé náklady na její pořízení byly plně hrazeny z finančních prostředků organizace, tudíž se jedná o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovou povinnost zákon neukládá a která s jejím poskytnutím nesouhlasí ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích. Na tomto podkladě správní orgán I. stupně jako povinná osoba odmítl žalobci požadovanou informaci poskytnout a žalovaný správní orgán správnost jeho stanoviska žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil s tím, že byť žalobce v odvolání odkazoval na judikaturu NSS, týkající se aplikace ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích, použil „Obvodní báňský úřad Ostrava v rámci řízení určitého interpretačního pravidla, které se v konkrétním případě může blížit či vzdalovat názorům správních soudů judikujícím v jiných konkrétních případech. Pro konečné posouzení dané věci je však třeba vzít v úvahu i další závažné skutečnosti, které OBÚ Ostrava v rámci řízení zjistil.“ Dále žalovaný poukázal na ustanovení § 9 zákona o informacích s tím, že obchodní tajemství je institut soukromého práva, kterému veřejnoprávní předpisy zajišťují určitou ochranu o tom, co je obchodním tajemstvím rozhoduje výhradně vůle podnikatele. K tomu žalovaný odkázal na znění ust. § 17 obchodního zákoníku a uvedl, že podnikatel na jeho náklady zpracovanou dokumentaci označil v rámci řízení o žádosti o poskytnutí informace za obchodní tajemství. Od 18.11.2008, kdy toto bylo sděleno OBÚ Ostrava, je nutno mít za to, že v případě plánu likvidace dolu Dukla se o obchodní tajemství jedná. Podle žalovaného mu „nezbývá aktuálně nic jiného, že vycházet z jemu dostupných a známých podkladů, respektovat názor organizace, že v případě plánu likvidace dolu Dukla se od 18.11.2008 jedná o obchodní tajemství a tudíž s ohledem na § 9 zákona o informacích nemůže sám ani požadovanou dokumentaci poskytnout, ani zrušit rozhodnutí OBÚ Ostrava a tomuto orgánu přikázat, aby informaci poskytl“. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány obou stupňů při posuzování žádosti žalobce ze dne 17.8.2008 dospěly k závěru, že jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou již takovouto povinností zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích, a že jsou naplněny důvody pro neposkytnutí informací ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o informacích, neboť požadovaná informace je obchodním tajemstvím ve smyslu § 17 obchodního zákoníku. K poukazu žalobce na to, že argumentaci ust. § 9 odst. 1 zákona o informacích ve spojení s ust. § 17 obchodního zákoníku uvedl jako

důvod pro odmítnutí poskytnutí informace až žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí soud uvádí, že na správní řízení a rozhodování správních orgánů v rámci tohoto správního řízení je třeba hledět jako na jeden celek. Žalovaný jako odvolací správní orgán mohl tak v rámci své kompetence důvody pro nevyhovění žádosti žalobce uvedené v prvoinstančním správním rozhodnutí upřesnit a konkretizovat za situace, kdy obsahem spisového materiálu, na jehož podkladě žalovaný rozhodoval, byly podklady, ze kterých při svém rozhodování prvoinstanční správní orgán vycházel. Takovým podkladem je sdělení organizace ze dne 18.11.2008 o nesouhlasu s vydáním požadovaných dokladů, protože dokumentace je jejím obchodním tajemstvím ve smyslu § 9 zákona o informacích. Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí soudem však v první řadě byla nesprávná aplikace ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích. Mezi účastníky je nesporné, že organizace předložila OBÚ v Ostravě plán likvidace dolu Dukla, který vznikl bez použití veřejných prostředků na náklady organizace. Tím bylo splněno ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) v tom rozsahu, že „jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků“, nikoliv však další část téhož zákonného ustanovení a sice, že jde o informaci, „která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace nesouhlasí“. Organizace totiž ve smyslu § 13 a § 17 zákona o hornické činnosti žádala OBÚ o povolení likvidace starých důlních děl a zatím účelem byla povinna předložit plán takové likvidace s předepsanou dokumentací ve stanovené lhůtě. Jak vyplývá z ust. § 17 odst. 5 citovaného zákona v případě, že by organizace předepsanou dokumentaci nepředložila, OBÚ by řízení zastavil. Zákon o hornické činnosti, konkrétně jeho ust. § 13 a 17, byl v tomto znění účinný ke dni podání žádosti organizace o povolení likvidace a povinnost, která z citovaných ustanovení zákona o hornických činnostech pro organizaci vyplývá, organizaci zavazovala v době podání žádosti i v průběhu celého řízení o povolení likvidace starých důlních děl. Soud má ve shodě s právními závěry NSS ve věci sp. zn. 6 As 15/2006 za to, že pokud v nyní projednávané věci žádala organizace OBÚ v Ostravě o povolení likvidace starého důlního díla a za tím účelem byla povinna předložit předepsanou dokumentaci pod hrozbou zastavení řízení (§17 odst. 1, 5 ve spojení s § 13 zákona o hornické činnosti), a pokud až na základě předložení této předepsané dokumentace OBÚ likvidaci starého důlního díla povolí, pak je nepochybné, že předepsanou dokumentaci, tj. plán likvidace dolu Dukla, získala povinná osoba od třetí osoby při plnění svých zákonem stanovených povinností. Omezení práva na informace, které je mimo jiné zakotveno v ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích se tedy neužije, neboť plán likvidace dolu Dukla byl organizací, jakožto žadatelem, předán OBÚ v Ostravě, jako povinnému subjektu, na základě zákona o hornické činnosti, který tuto povinnost předat plán likvidace dolu Dukla k žádosti o povolení likvidace starých důlních děl ukládá. Pokud tedy OBÚ v Ostravě jako povinný subjekt odmítl žalobci poskytnout informaci s poukazem na ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích a žalovaný správní orgán tento postup potvrdil, je takové posouzení v rozporu se zákonem. Neobstojí ani právní závěr, kterým žalovaný doplnil odmítnutí poskytnutí požadované informace poukazem na ustanovení § 9 zákona o informacích ve spojení s ustanovením § 17 obchodního zákoníku, kdy vyšel ze zjištění, že pokud organizace dokumentaci označila v rámci řízení o žádosti o poskytnutí informace za obchodní tajemství, pak je nutno mít za to, že se o obchodní tajemství jedná a nezbývá, než takový názor organizace respektovat a požadovanou dokumentaci neposkytnout. Takové odůvodnění odmítnutí poskytnutí žádosti o informace je nedostatečné a nepřezkoumatelné, neboť samotná okolnost, že organizace značila požadovanou informaci za obchodní tajemství, a to dokonce až v průběhu řízení o poskytnutí informace, totiž pro naplnění ustanovení § 9 odst. 1 zákona o informacích ve spojení s ustanovení § 17 obchodního zákoníku nepostačuje. Podle již ustálené judikatury správních soudů je předně třeba připomenout, že z hlediska ust. § 9 odst. 1 zákona o informacích musí být určitá skutečnost za obchodní tajemství výslovně označena již před doručením žádosti o

poskytnutí informace (SJS 7 A 118/2002). K tomu, aby se jednalo o obchodní tajemství ve smyslu § 17 obchodního zákoníku je nutno, aby byly naplněny všechny znaky zákonem stanovené. To je, musí se jednat o skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy, související s podnikem, které mají alespoň potenciální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel musí utajení odpovídajícím způsobem zajišťovat. Má-li se jednat o obchodní tajemství musí nést všechny uvedené pojmové znaky. Ochrana obchodního tajemství přitom nevzniká evidencí nebo zápisem ani uvedením této okolnosti např. do smlouvy o dílo, ale vzniká okamžikem naplnění všech pojmových znaků obchodního tajemství (SJS 31 Ca 189/2000, rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 7A 118/2002, rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 7As 24/2007). Z uvedených rozhodnutí správních soudů vyplývá, že správní orgán je povinen vždy zkoumat, zda informace, označené podnikatelem za obchodní tajemství, skutečně splňuje všechny náležitosti obchodního tajemství podle ust. § 17 obchodního zákoníku. Pokud totiž tomu tak není, o obchodní tajemství se nejedná a v takovém případě by povinný subjekt musel ignorovat tvrzení podnikatele o existenci obchodního tajemství a požadované informace žadateli poskytnout, pokud by ovšem nebyl dán jiný důvod pro jejich odepření. Důvod pro odepření informací stanovený v § 9 odst. 1 zákona o informacích je totiž vázán na existenci obchodního tajemství de iure, nikoliv na pouhý názor zdroje informací. Povinný subjekt proto musí v řízení postupovat v souladu se správním řádem (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád) a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, tzn. prověřit splnění podmínek existence obchodního tajemství a neakceptovat bez dalšího tvrzení podnikatele. Ustanovení § 9 odst. 1 zákona o informacích je nutno vykládat jako odraz obecného vyvažování právem chráněných zájmů, kdy na jedné straně stojí zájem veřejnosti na kontrole veřejné správy, a na straně druhé zájem soukromoprávních subjektů na uchování jejich obchodního tajemství. Je přitom třeba posoudit, který z těchto oprávněných zájmů v konkrétním případě převažuje. Pojem obchodního tajemství je podle ustálené judikatury skutečnost, jenž musí být vykládána v souvislosti s důvody, pro něž je její existence zkoumávána. Správní orgány se nezabývaly těmito souvisejícími důvody, ale ani nezkoumaly, zda jsou splněny všechny náležitosti pro posouzení požadované informace jako obchodního tajemství. Rozhodnutí žalovaného je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud proto postupoval podle ust. § 78 odst. 1, 4, 5 s.ř.s. ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů. V dalším řízení na žalovaném bude, aby zkoumal, zda jsou plněny všechny podmínky dané ust. § 17 obchodního zákoníku a zda se projednávané věci jedná o informaci, která je obchodním tajemstvím ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o informacích. Právním názorem soudu, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je správní orgán vázán. S ohledem na právní závěr o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud nemohl postupovat podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona o informacích, jak žalobce požadoval, tedy povinnému subjektu nařídit požadovaného informace poskytnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci plně úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady právního zastoupení za 2 úkony právní služby po 2 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), za 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), tedy celkem 6 800 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.